

Milí přátelé,

Chcete slyšet můj příběh, který byl a je docela dost pestrý?

Jmenuji se Karla, je mi 46 let a narodila jsem se v Klatovech. Mí rodiče se rozhodli, že se odstěhujeme na Moravu a to do Písku, kde jsem neměla zbytek dětství nejšťastnější. Bylo mi deset let, když jsem nastoupila do nové školy, poznala nové lidi, kamarády. Ani ne po roce se moji rodiče rozvedli a tatka se vrátil do Klatov. Kromě toho jsem měla dvě mladší sestry. Jak šel čas, nastoupila jsem na textilní školu s internátem ve Zlínském kraji na tři roky a vyučila jsem se tkadlenou. Na internát jsem spíše utíkala před novým přítelem mé mamky, kdy se narodila má třetí sestra. V 18. letech jsem se vdala a tohoto činu jsem pak dlouho ještě litovala. Po svatbě jsem odešla z domu a bydlela v domě u manžellových rodičů, kde být za nevěstu nebyl žádný med. V polovině těhotenství s první moji dcerou, jsem dostala zprávu, že nám hoří dům v Písku, kde zůstaly mé dvě nejmladší sestry pod hořící střechou, naštěstí se nakonec včas dostaly ven. Dům zapálil matčin přítel, který tam pár let žil. Dům se opravil, jejího přítele zavřeli a matka tam poté dále žila. Já už žila svůj život jinde, narodila se mi dcera Klára a za dva roky druhá dcera Pavlína. Manžel hodně pil, bil a ponižoval mě. Vydržela jsem to devět let a pak jsem se rozvedla. Začala jsem pracovat ve stánku a tam jsem poznala svého nynějšího manžela, který měl v péči svoji dcerku Andreu, které bylo osm měsíců a to z důvodu úmrtí matky. Nyní je Andrei již 22 let. Jak šel čas, začali jsme s partnerem spolu žít a starat se o naše dcery. Po nějaké době jsme si plánovali společné dítě a tak se narodila naše společná dcera Laura, které je dnes 20 let. Ve dvou letech Laury jsme měli svatbu. Po devíti letech se nám narodila druhá dcera Martina, které je nyní 11 let. No a co se nestalo po dalších dvou letech? Otěhotněla jsem, nebylo to plánované, ale když se podařilo, tak chtěné a narodila se nám Nikola, které je dnes 9 let. A řekla jsem dost. Šla jsem dobrovolně, ale zároveň nerozvázně na sterilizaci. A jelikož jsem následně už nemohla mít další vlastní děti a měli jsme samé holky, zatoužili jsme po chlapečkovi (jen dodám, že můj manžel je Rom). No a tak jsme se rozhodli, že zkusíme pěstounství. Podali jsme veškeré žádosti a úspěšně jsme vše zvládli a stali se pěstouny romského chlapečka z chovánku – Tadeáše, kterému bylo třináct měsíců. Asi po půl roce se naskytla možnost dát domov druhému chlapečkovi Bedřichovi, kterého jsme dostali oficiálně v deseti měsících od přechodných pěstounů. Ti jsou mimochodem do dnes něco jako moje rodina a pro naše děti jako úžasná babička a děda. Když jsme se poznali s matkou Bedřicha, za pár měsíců otěhotněla a požádala nás, jestli bychom si nevzali ještě Bedřichového sourozence, který se měl narodit v srpnu roku 2016. A my jsme souhlasili. Bedřichův bráška se narodil o měsíc dříve a společně s jejich matkou jsme mu vybrali jméno Luděk. Luděk byl zdravý a překrásný, jeho matka také v pořádku. Malinkého Ludka jsme chovali hned po porodu, bylo to jako zázrak, že držím v náručí krásné, zdravé miminko, které jsme jezdili každý den do porodnice navštěvovat a krmit. Mezi tím, jsme požádali o předběžné opatření a soud vyhověl. Po pěti dnech jsme si Ludka odvezli domů. V dnešní době máme tři kluky v pěstounské péči. Bedřichovi je pět let, Tadeášovi je šest let a v září nastupuje do první třídy a Ludkovi jsou nyní čerstvě čtyři roky. Když to všudy všeho sečtu, vlastní – nevlastním tak máme devět dětí a čtyři vnoučata. Dospělé dcery už mají svůj život a v naší domácnosti máme dvě mé dcery, tři kluky a na chvíli ještě manželovu dceru. Co se týká přijatých kluků do naší rodiny, tak jsme šťastní, jak je přijali naše biologické dcery. Mají náš obdiv. Když se mě někdo zeptá, jak to zvládám/e? Je to hodně o tom, jak si to zorganizuji a jak si s manželem pomáháme. Když se mě někdo zeptá na výchovu a na věci co kolem patří, tak bych asi lhala, kdybych řekla, že je vše OK. Jsou dny špatné, ale i dny šťastné. Prostě a jasně, jsou to děti a starosti i radosti, to k tomu všemu patří. Někdo je klidnější, někdo živější. Snažíme se je všechny vychovávat s láskou a dát jim vše, co je v našich silách. Jsme rádi, že jsme klukům dali domov. A na závěr bych chtěla jenom napsat: Pokud se chce stát někdo pěstounem, nebojte se. Vše se dá zvládnout.